

Guttormur móttikin av hundraðtals indarum sum hetja:

Indararnir ongatið roynt
so góðan bát sum tann før-
oyska

Føroyski báturin tann rætti og besti

Madras India,
28. okt.
Frá okkara manni,
Jan Müller:

Tað er eingin ivi her
í Madras, í statinum
Tamil Nadu í Suður-
india um, at
føroysku glasfipur-
bátarnir hjá Marin-
plast í Kaldbak eru
teir bestu bátar av
hesi støddini, sum
nakrantíð eru
royndir í India.

Fyri fólk í
Føroyum kann
hetta kanska tykj-
ast sum at taka
munnin ov fullan.

Men so hvi ikki
geva orðið til V.
Unni, sum er stjóri
á eini verksmiðju, ið
hefur gjørt nógvar
fiskibátar.

Hann sigur við
Sosialin:

— Nú hava vit her
í India í meira enn
25 ár roynt at finna
og/ella byggja ein

bát, sum egnar seg
til fiskiskap framvið
teirri meira enn
3000 kilometra
longu strondini —
men tað hevur enn
ikki eydnast
okkum.

Ikki fyrr enn nú,
„Mr. Djurhuus“
kom til okkara við
trimum bátum —
hava vit fingið tað
okkum vantaði.

At hesi orð harra
Unni hava nakað
við veruleikan at
gera — nýtist
heldur ikki mær
sum fremmandum
tíðindamanni at av-
gera.

Móttikin sum hetja

Tí! Friggjarmorg-
unin vóru vit, Gutt-
ormur, Jørgensen
frá IFU (Investe-
ringsfonden for Ud-

viklingslandene), øll
leiðslan í TNFDC,
sum stendur fyri
Tamil Nadu Fishe-
ries Development
Corporation og so
undirritaði, úti í tí
litlu fiskibygðini,
Pannyam Kuppan,
25 km. sunnan fyri
Madras.

Tað er als ikki ov
nógvt sagt, at Gutt-
ormur Djurhuus,
stjóri í Marinplast,
varð móttikin sum
ein onnur „hetja“. Hundraðtals fólk,
ung sum tilkomnir,
flokkaðust rundan
um hann og róptu:
— Welcome back
Mr. Djurhuus, we
love to have you
back here. (væl-
afturkomin harra
Djurhuus, vit eru so
fegin um at hava
teg aftur her).

Seinast Guttormur
Djurhuus var í

India var í apríl í ár.
Tá vóru bátarnir
royndir fyrstu ferð.
Hann var tí gjørdur
til heiðursborgara í
bygðini, sum hevur
1200 íbúgv.

Hesaferð fekk
hann ein vakran
blómukrans um
hálsin sum tekin
um, at her er hann
framvegis heiðurs-
borgari.

Góðir við bát- arnar

Men hvi alt hetta
hóvastakið burtur
úr einum manni!

Tað fingi vit at
sigggja tann næsta
tíman.

Á strondini lógu
hundraðtals av
teimum primitivu
KATTAMARAN-
bátunum og millum
teirra lógu teir
triggir føroysku —
gulu bátarnir.
Hóast tað er meira
enn eitt hálvt ár
síðani, at bátarnir
komu higar, so vóru
teir í sama standi
nú. Tað sigur ikki so
litið um fiskimenn-
inar her. Teir hava
nevniliga verið
góðir við bátarnar
og farið væl um teir.

Við einum fóru
teir tilkomnu fiski-
menninir at draga
tann størsta av bát-
unum, 6-mannafarið
við motori í — á
sjógv.

Í meðan komu tey
stóru brotini uttan
av havinum og inn
móti strondini.

Tú hugsaði, at
báturin fór at koppa
ella fór í sor. Hann
gjørði hvorki. Tvør-
turimóti, so skjeyt

báturin seg so leik-
andi lætt gjøgnum
lógvabrotini. Mot-
orurin varð settur í
gongd og við
kanska 15–20
monnum umborð
fór hesin fyrsti før-
oyski báturin út í
Bengalsku vikina.

Samtíðis høvdu
smádreingirnir sjóg-
vað 4-mannafarið og
róðu út gjøgnum
brotini — aftur so
líðliga og leikandi
lætt.

Tað var ein sonn
frøði at sigggja hesar
báðar føroysku bát-
arnar bera seg so
væl at undir slíkum
umstøðum.

...Og at sigggja,
hvussu glaðir menn
og dreingir vóru —
nú teir her sluppu at
vísja „Mr. Djur-
huus“, hvussu væl
teir dugdu at sigla
við føroysku bát-
unum.

„Mr. Djurhuus sett seg í okkara støðu“

Og Mr. Unni, hann,
sum hevur bygt
bátar í nógvi ár,
leggur aftrat:

— Hatta er rætt
og meira enn tað.
Fiskimenninir søgdu
við meg nú hertyri,
at Mr. Djurhuus var
so góður við teir.

Stórliga hug- tikin

Jørgensen frá IFU
segði aftaná: — Eg
havi ikki sæð bát-
arnar royndar fyrr
enn nú. Eg má við-
ganga, at eg eri
stórliga hugtikin.
Serliga hetta at

Tá Guttormur Djurhuus var í India við teimum
trimum glasfipurbátunum í apríl

sigggja hvussu væl
teimum indisku
fiskimonnum
dáma bátarnar og
hvussu lættliga teir
handfara teir.

Hetta er bát- urin

Tá vit koyrdu aftur
til Madras — Gutt-
ormur var í einum
øðrum bili — segði
stjórni í TNFDC við
meg:

— Mær nýtist ikki
at siga tað, tí tú
hevur sæð tað við
tinum egnu eygum:
at hetta er báturin
fiskimonnum dáma.
Men ikki nokk við
tí. Teimum dáma
eisini so væl Mr.
Djurhuus.

Meg,
sum havi ein part av
leiðsluni yvir allari
fiskivinnu í Tamil
Nadu — og her
búgva 50 mill. fólk
— kenna tey ikki so
væl sum Mr. Djur-
huus.

„Hann er góður
við okkum, hann er
tann fyrsti av slík-
um monnum, sum
hevur dámt okkum
— tosað við okkum,
etið okkara mat og
hevur lagt í at seta
seg inn í okkara
støðu sum
fiskimenn.“

kollveltandi týdn-
ing fyri stranda-
fiskiskapin — í
fyrsta umfari í
Tamil Nadu — men
í øðrum og triðja
umfari aðrastaðni í
India og í øllum
triðja heiminum í
næstu framtíð.

Nógv at lata menningar- lundunum

Guttormur Djur-
huus:

— Eg eri ikki í iva
um, at vit føroy-
ingar hava nógva
at lata menningar-
lundunum.

— Men eiga føroy-
ingar tá ikki at fáa
sum mest burtur úr
peningaliga?

Guttormur: —
Kanska — vil onkur
halda — hugsi eg ov
litið um hetta, hvat
vit skulu fáa burtur
úr peningaliga. Tó
haldi eg, at kunnu
vit hjálpa øðrum, tá
hava vit rokkið
fremsta málið.

Slíkt arbeiði er løn-
i sjálvum sær — og í
longdini skapar tað
okkum sum tjóð
virðing aðrastaðni.

Hendan og aðrar
spurningar venda
vit aftur til, tá Jan
Müller kemur aftur
úr India.

Indarar royndu fýramannafarið